

EL MENESTRAL

Redacció i Administració
Saló de García Hernández, 174
Telèfon 53050

Setmanari defensor de la CLASSE MITJA
o sigui del Capital, del Treball i de la Propietat

Preus de subscripció
SEMESTRE 5 ptes.
NÚMERO SOLT . . . 20 cts.

Any I

Núm. 1

Fundador: RAMÓN MASIFERN (felibre)

Barcelona 17 de Maig de 1934

El nostre Déu vos guard

A la premsa de casa nostra i, en particular, l'escrita en nostra llengua nadiua, DÉU VOS GUARD; i que per molts anys poguem, tots junts, laborar en bé del progrés moral i material de nostra Terra. I a la premsa de províncies, també, li enviem el nostre DÉU VOS GUARD; perquè, ben agermanats Catalunya i les demés regions de la península, poguem conduir pel camí del Dret i de la Justícia la nostra aclaparada Espanya.

EL MENESTRAL

El seu programa

Mai Catalunya havia tingut una hermosura de periòdics escrits en català, com té avui. Les circumstàncies li han sigut propícies i, més que tot, la sembrada que feren els nostres poetes, prosadors i artistes del vuitcents, ha donat, com fruit alentador, aquesta florida de periòdics i revistes que poncellan a cada moment per tot arreu de nostra terra. Emprò a nosaltres ens sembla que encare en manca un de periòdic català; en manca un que no sigui polític en el sentit que molts entenen la política; en manca un que en totes les seves pàgines s'hi senti "l'agre del terror". Els periòdics catalans del noucents són més ben escrits, més literaris que els del nostre vuitcents; emprò sense mestres no hi hauria deixebles. Volem dir que, *collir rahims*, és més fàcil que el conrear de les vinyes. Repetim, doncs, que ens manca un de periòdic català, on hi palpití la virior de la raça, de la seva indústria i comerç; on s'hi canti l'amor a la llar de la família catalana; on s'aconselli l'instint del nostre *estalvi*, l'encís del respecte; la franquesa per a tots; l'absència de *penyes* i *diletantismes*; i, per fi, la convivència i germandó entre la gent franca i sincera de ruralia i la refinada multitud de la gran urbs ciutadana.

Aquest setmanari, que nosaltres hem somniat, i que el creiem de tota urgència, serà únicament defensor de la CLASSE MITJA, el nucli social més nombros, més entenimentat i el més bo de la societat humana. De la CLASSE MITJA en formen part tots els intel·lectuals i artistes, la Clerecia, l'Exèrcit i l'Armada, els diferents rendistes, els industrials i comerciants, els propietaris urbans i els de ruralia, els terratinents, enfitutes, i, en una paraula, tots els ciutadans que estimin la PAU, l'ORDRE, el TREBALL i la JUSTÍCIA.

Des del govern d'En Dato fins avui, en plena República democràtica, la CLASSE MITJA ha sigut la VENTAFOCS de tots els Guberns de casa nostra. Cal, doncs, reeixir-la a n'aquesta VENTAFOCS; cal que l'estimem, perquè ella és la única força social que pot deslliurar-nos del desgabell governatiu en que fa temps hi estem condemnats.

Cal que ens unim, si és que no volem desaparèixer. EL BE i el MAL fa molt temps que estan en lluita, i en aquesta lluita social hem de posar-nos al costat del BE. EL MAL vol fer-nos un remat de miserables al servei dels seus pastors, que ens farien pasturar arant dels cingles, on no més hi hauria que herba seca, i els hi vindria bé per a estibar-nos quan seriem morts de gana. Més nosaltres, els de la CLASSE MITJA, volem la llibertat individual: volem diversitat de classes; volem que l'individu que sigui honrat, intel·ligent, laboriós i estalviador... pugui ser menestral, i fins millonari. A casa nostra tenim centenars d'aquests exemples, que no necessitem nomenar-los per ser coneguts de tothom. Nosaltres tenim amistats amb alguns d'aquets milionaris, que els seus passats portaven espardenyes. Voleu res més bonic i honorós que això?

Amb el nostre setmanari, doncs, serem els propagadors de tot allò que sigui beneficiós per la nostra CLASSE MITJA; que siguent beneficiós per a nosaltres, també ho serà per totes les branques socials. El nostre lema serà: "AGERMANAR ES TRIOMFAR"; i en aquesta germandó de tots els catalans, i també de tots els espanyols, hi veiem el far salvador de nostra Pàtria.

El programa que enarbolem és ben definit. Volem la llibertat individual en el sentit del BE; volem reducció de tributs i disminució de burocràcia; volem fer estalvis en tots els ordres municipals i regionals; volem premiar a tot aquell que tingui una bona idea moral o material, o posi en pràctica algun comerç o indústria que modifiqui la *vida cara*, origen de tots els mals. Serem els defensors del Capital, del Treball i de la Propietat. Respectarem totes les idees, però ens posarem sempre al costat de les bones, i mirarem de convèncer als qui professen idees errònies o equivocades. No serem ni feixistes ni anti-feixistes; serem catalans, espanyols, i admiradors de tots els pobles que practiquen la religió Cristiana, que estimen la Pau i la llar de la Família. Serem enemics de tota violència, i procurarem d'infiltrar al cor del jovent l'instint de germandó, l'amor al treball i a l'estalvi, i l'aborriment a la nòmina de l'Estat i a la política professional.

Per fi, el nostre setmanari no vé a *rompre llances* amb ningú, si no que vé a fer Pàtria catalana, espanyola, i per això ens avancem a dir que els nostres originals seran autoritzats pel nostre Governador civil.

Ara no més manca que el públic ens entengui i ens ajudi. El nostre modest setmanari és l'agla, que, amb criteri i constància, ben regat per l'esperit de germandó, pugui arribar a ser un roure, és a dir, un diari (o diaris), per aconseguir el triomf de la Pau, del Treball, de l'Ordre i de la Justícia.

EL MENESTRAL

Dels Centres Oficials

Governació

Poques noves sensacionals ha donat aquests darrers dies, el Conseller de Governació.

Algun que altre atracament (per sostenir el caliu) i alguns conflictes parcials que si bé són importants pels interessats, en general, no són de gran trastorn per la totalitat del país ni prou intensos per sembrar una inquietud general.

Millor. Ens plauria poguer consignar sembre unes notes semblants amb aquesta.

Generalitat

La nota més interessant, la constitueix la decisió del Govern Central de portar al Tribunal de Garanties, la Llei de Contractes de Conreu.

Aquest fet ha sembrat una intranquil·litat i si bé ningú dubta de la decisió final que sembla es veu clara en favor del Govern de Catalunya, el que preocupa és la part moral del fet i el que pot haver decidit a arribar a aquest punt.

Tothom se'n condol, perquè són refreus que poden originar una certa desconfiança entre els dos Poders que no deuria existir, ja que el tre-

Catalunya deu catalanitzar-se

I COMENCEM PELS JOCS FLORALS

Fa cent anys que, per una espurna poètica, la consciència catalana es desvetllà i compregué que havia descuidat el conreu de la seva Llengua, que quasi era del tot perduda, i que calia recobrar-la.

N'Aribau, amb la seva immortal "Oda a la Pàtria" (1), va desvetllar aquest sentiment. En Rubió i Ors l'entengué, i fou el primer en respondre. Vingueren, més tard, els Milas, Bofarulls, Aguilós, Balaguers..., i començaren a regirar les polsoses biblioteques; se n'anaren de poble en poble i de masia en masia (en preferència a l'Ampurdà i Girona), petjaren els rostolls de les quintanes, o les conreuades feixes... i començaren a *espigolar* i *confeir* vocables, modismes, refrans..., és a dir, començaren a reconstruir el lèxic de la nostra Llengua oblidada. Quan aquells joves erudits i patriotes s'adonaren de que la seva feina prenia calor en l'ànima del poble, determinaren aixecar-li un palau, un temple; i en l'any 1859 instituïren la solemnisima Festa dels Jocs Florals.

Han transcorregut setanta-cinc anys d'aquella dada memorable. Catalunya ha passat des d'allavors, mil vituperis, polítics i socials, i la nostra Festa, la Festa anyal de la Llengua Catalana, encara s'aguantava, victoriosa i triomfant, gràcies a Déu.

Mes, com des d'allavors, tot s'ha reformat, i tot s'ha descatalanitzat, hem de tornar a començar la feina, reformant i catalanitzant tot el reformable i catalanitzable; posant al davant de tot, els gloriosos Jocs Florals de Barcelona, ja que ells foren els precursors, els sembradors de tot el bo que ha granat en nostra estimada Catalunya.

II HEM DE REFORMAR ELS JOCS FLORALS

Els qui hem format part de Jurats de Jocs Florals, sia de president, sia de vocal o secretari, sabem que no és possible examinar en vuit dies, que només disposa cada Mantenedor, dues o tres centes composicions en

vers, sense comptar-hi els llargs treballs en prosa que solen presentar-s'hi. Per aquest motiu, en els Jocs Florals de Barcelona s'han deixat de premiar composicions i llibres que més tard han estat la glòria de la poesia i de la Llengua catalanes; s'han donat llores a composicions defectuosíssimes, i fins s'hi han premiat, amb el premi de la Flor Natural, poesies traduïdes, exactament, del francès; una de les quals l'autor ni va canviar el títol: "El darrer llop" (Le dernier loup). També és quasi una traducció del francès, la Flor Natural intitulada "Estramps a la infermera". D'altres podríem citar-ne de poesies llorejades que són plagis i traduccions, mes no farem per a no apartar-nos del nostre objecte. En això, l'honorable Consistori no hi té cap culpa. Com diem més amunt, en vuit dies, ni en vuit setmanes, no hi ha temps per a fer-se càrrec del valor absolut i relatiu de tres centes composicions en vers i prosa, com succeeix en tots els nostres Jocs Florals. Hem de procurar, si és que tenim amor a la Festa, que aquesta sigui immaculada; que ningú li pugui tirar la més petita pedreta; que es faci respectuosa; que ens faci baixar el cap a tots, fins en aquells pretenciosos que, per manca d'amor, han procurat ridiculitzar-la...

Quina té d'ésser la primera reforma? D'enguany als veniders, més clar, d'un any per l'altre, s'han de nomenar els individus que han de formar part de l'Honorable Consistori i publicar, ensems, el Cartell. D'aquesta fàiso i manera, els components del Consistori tindran o poden tenir uns dos mesos cadascú per a examinar amb calma les composicions del concurs, i el Veredicté podrà ésser més just, equitatiu i sense tares.

RAMON MASIFERN

(1) La "Oda" de N'Aribau, era una llavor de sentiment que portava a dins, i que la lectura de "I promesi sposi", d'En Manzoni, fou qui li donà l'empenta creadora. Quan amb els seus companys d'escriptori s'acordà homenatjar al senyor Remisa, segurament que N'Aribau, per estalviar-se feina, aprofità la seva "Oda a la Pàtria" per a a dedicar-la a l'homenatjat, la qual devia fer mols anys que la tenia al *té-let*, corregint-la, llimant-la i pulint-la... I aquesta veritat sols la saben els poetes.

ballar amb suspicàcia, porta a fer una feina que sempre ha de deixar dubtes i prevencions.

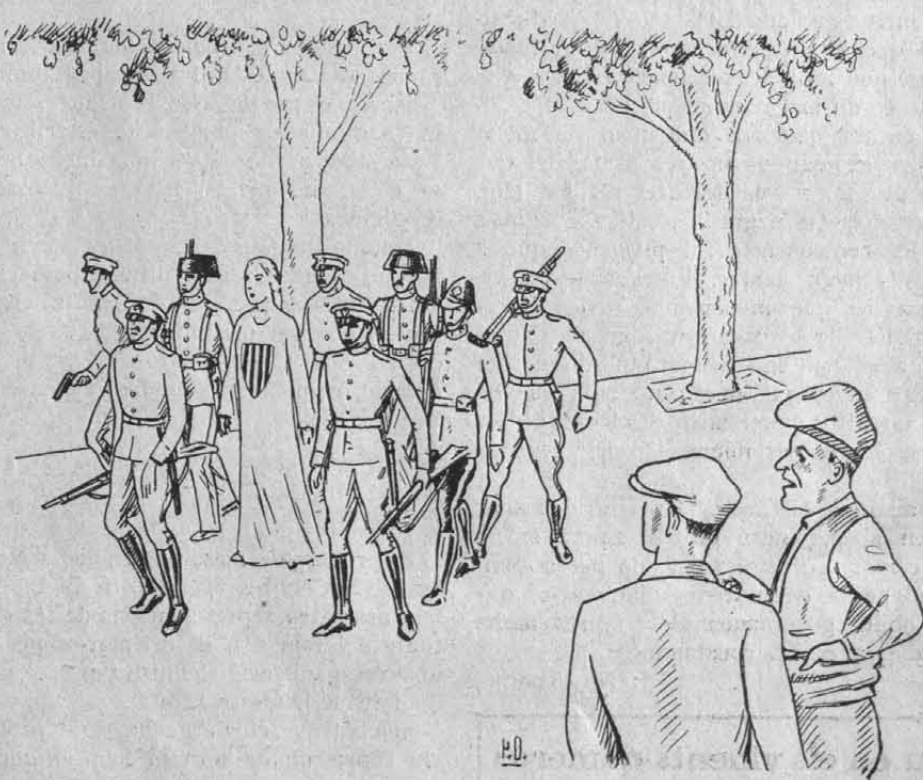
Esperem que prompte s'aclarirà l'horitzó i anirem resoltament a prosseguir l'obra empresa amb més braó que mai i confortats amb el resultat i l'experiència d'aquest primer xoc.

Polícia

El Cap Superior de Policia, d'acord amb les instruccions rebudes del Conseller de Governació i sense descuidar l'atenció que li pren la vigilància i manteniment de l'ordre en els di-

versos conflictes que sempre surten, així com la persecució dels qui pretenen sembrar l'alarma amb els seus actes terroristes i que tard o d'hora van caient a les mans de la justícia, cuida molt especialment de netejar la ciutat de lla-dregots, timadors i altres per l'estil, que tan neguitegen als forasters que venen confiats a la ciutat.

Amb la "bugada" que se'n està passant, esperem que se'n farà bona neteja i per tant, no han de témer els quins vulguin aprofitar aquesta època que és la millor per conèixer la ciutat en el seu aspecte més falaguer.

El Pagès. — ¿Quí és aquella tan ben acompanyada?
El ciutadà. — És l'Antonia-mia.
El pagès. — ¿Per qué t'hi casaves, si no pot anar sola?
El ciutadà. — Ja veuràs, me varen dir que hi seria feliç.

Pobre classe mitja!

En tan creixent el nombre de ciutadans que ens trobem de ple dintre de la classe mitja, que sense por d'equivocar-nos podem dir que encloou tot aquell sector d'energies i ferma voluntat que és el principal sosteniment de la riquesa Nacional. Totes les coses, el qui les fa, té plena convicció de que les fa bé o millor que el seu antecessor, però la trista realitat ens demostra ja des de temps immemorables que no resulta així, ja que les persones elegides per a regir els destins de la Nació, no ho fan així, sinó que governen sempre amb mires a satisfer conveniències de partit i altres compromisos que per ells són més fonamentals que els interessos generals.

La classe mitja és oblidada en totes les disposicions vigents; no es parla d'ella ni en els debats més apassionats, i la raó està en que dins d'aquest núcli de classe, molts dirigents, per la seva singular situació, no es troben ben enmarcats en lo que podríem dir-los menestrals.

Si reflexionem detingudament sense passió de cap mena, veurem, i orb serà el qui no ho vegi, que la classe menestral està oblidada de totes les esferes governamentals; no s'hi pensa, i si alguna vegada se la recorda, més sembla que és per a "obsequiar-la" amb un nou cop encaminat a la seva exterminació, ja que sols es legisla per a grans magnats i grans fortunes o grans empreses, però mai per a estimular l'iniciativa de les petites indústries, al petit comerciant, al petit propietari, ni al petit pagès. Això, en el temps de la democràcia i en ple imperi de les més fonamentals llibertats seria molt enfadós per al legislador; ademés, a un parlament que es tingues que cuidar d'aquestes coses no li restaria temps per a ocupar-se dels seus afers personals, ni les seves futeses polítiques.

Sembla que els polítics estan més d'acord amb que en el món no existeixin més que dues classes de ciutadans, rics i pobres, o sigui classe alta i classe baixa; la classe mitja està fora del credo legislatiu. Això no es cap novetat, ja que en diversos països del món encara existeix aquest sistema de societat amb petites variacions.

Els governs es bamboleigen amb sovintesa, el dèficit en els pressupostos no disminueix, al contrari, sempre apareix més creixent, el Ministre d'Hisenda cerca un pressupost anivellat però no ho troba ni amb la llanterna de Diògenes. Qui ho ha de anivellar? Els ingressos. I aquests ingressos d'on han de sortir? Al Ministre el preocupa poc això. Amb dictar una disposició i enviar-la a la "Gazeta" està l'enutjós afer resolt.

El que no ha succeït mai és que cap Ministre d'Hisenda s'hagi enfrontat amb els apòstols de la llibertat i de la democràcia i els hagi dit: Senyors Diputats; és hora ja que alguna vegada li diguem al poble, nostre representant, que aquí són quatre cents cinquanta diputats poc més o menys, sostenint un Parlament que li costa al poble l'insignificant suma de quatre centes mil pessetes mensuals, i que, ademés, entre tots els alts càrrecs dirigents de la política imposada, al poble sobirà li suma una quantitat atterradora en milions de pessetes anuals, i que per a nivellar el pressupost és necessari sotmetre'l novament a un esforç més per a que nosaltres poguem treure endavant el nostre pla de reorganització nacional i sortir de l'encallament d'aquests moments històrics per que atravesi el país (això de moments històrics s'ho saben de memòria els polítics).

Es discuteixen unes fórmules de despeses i d'ingressos, algunes vegades es crida més que no es discuteix, i per fi la "Gazeta" és l'encarregada de notificar-nos el bon encert dels nostres governants, que com a resultat de les seves bones intencions han trobat la solució amb uns nous impostos, nous tributs, i altres petites futeses, per a continuar aliviant al poble que, segons ells, segueix essent sobirà.

Ja publicada l'encertada Disposició Ministerial o la molt estudiada Llei, no ens queda altre remei que el de pagar, i el que reclama, al cove, perquè això de reclamar en un règim democràtic és un mal costum que no es pot admetre, i encara que ara disfrutem de molta llibertat per exposar els nostres drets, del que sols en poden fer ús, és del dret del pataleig.

De manera que a pagar i a callar. I si no's paga, a les conseqüències; i pitjor és que a vegades, si's paga, també. Totes aquestes vicissituds són les que únicament es tenen reservades per la Classe Menestral, en la Ciutat com en la vila, com en el camp on, ademés del Gram i la Canyota, fa una temporada que ha germinat un altre llevor més disolvent de les collites que les herbes dolentes conegudes fins ara.

Es per això que la Classe Menestral deu anar pensant en el pervindre que li espera si no s'agrupa com una sola persona, no per a combatre, sinó per a defensar-se i imposar-se davant els oblits governamentals i altres molts enemics que la espion constantment.

J. NOJELLAC

Llegiu en els vinents números les noves Seccions que anirem inclòint

La concessió Torner, en dansa altra volta. Què passarà ara?

Tothom recorda encara l'enrenou promogut a la "Casa Gran" amb motiu de la concessió de les línies d'autobusos posades a concurs i adjudicades després d'uns debats tan sorollosos com inútils, a En Amadeu Torner.

La impressió general fou de que no es portaria a cap l'empresa i que no veuríem córrer els famosos omnibus quin model cridava tant l'atenció al circular com a mitjà de propaganda.

L'atorgament tenia un termini per entrar en explotació la concessió i aquest feineix a darrers del mes que som.

No obstant, sembla que no sortiran, tal com ja pensàvem, i que l'esmentat concessionari ha demanat oficialment un nou termini fins a fi d'any.

Aquest fet dona novament actualitat a l'afer i ja comença a murmurar-se si la major part de consellers són contraris a que es concedeixi i pensen que deu obrir-se un nou concurs.

També es diu que algun dels desbancats procura influir perquè així sigui.

Sembla, però, que el regidor delegat de circulació no és d'aquest parer i farà tots els possibles per defensar la demanda de l'Empresa.

Això sol ja ens fa entreveure una nova tanda de sessions més o menys mogudes, que no deixaran de tenir un caire grotesc i vergonyós en pensar com es perd un temps que podria aprofitar-se per altres tantes de les coses pendents, si a l'examinar aquest cas s'ajustessin tots a les bases del contracte aprovat i examinessin les alegacions que pugui fer el demandant, però sense reproduir la discussió sobre fets passats.

Les línies concursades són ben necessàries i la concessió causà molta satisfacció a les barriades que se'n beneficiaven, perquè preveïen que per fi obtindrien mitjans d'enllaç ràpid amb el centre de la urbs.

I aquest fet és el que deuen tenir ben present tots els quins intervenen en l'atorgament del ser-

vei. Sigui el que vulgui el concessionari, el cas és que no s'ajorni el que tingui una realització el pla proposat.

Ja patim força del mal de que quan es proposen les coses útils és a l'extrem de la necessitat i en aprovar-se i portar-se a cap, resulten esquivades perquè el temps i les necessitats ciutadanes tenen més activitat que els nostres representants.

Si els regidors es convencesin de que quatre anys de vida consistorial és una vida molt curta i per tant s'ha d'aprofitar tot el possible, és de creure que farien molta feina i bona; però, pensem que la majoria deuen pensar allò de l'aforisme castellà que diu: "Por el tiempo que me toca estar en el convento...", etc." i clar, volen deixar treball per als successors.

Aquest, és un cas que ha durat massa i el poble necessita conèixer la decisió definitiva, sigui la que sigui, per saber si podrà comptar-hi un jorn a venir o bé si s'ha de resignar a deixar esvaïr un somni del que se l'ha despertat quan venia la millor part: la positiva.

I és que a més del bon efecte que produeix una ràpida decisió, no dona mai temps per pensar si l'allargament l'ha produït la necessitat d'estudiar més el cas o bé per donar temps a "pourparlers" i altres coses extra-oficials per inclinar la balança.

Perquè no sé si serà per lo escamats que estem, però som tan mal pensats en general, els pobres ciutadans, que veiem com moltes coses es perden sense endevinar com, que al no aclarir-ho, se'ns escapa dels llavis aquella frase fatídica, que no transcrivim per respecte i decorum de tots.

Però, el fet està plantejat i és potser per demés que ens extenguem en cavilacions; ben prompte veurem si els nostres pensaments, que seran segurament els de molts, es veuen defraudats. Que millor que així sigui.

Arrivarem a beure la llet pura?

Es aquest, un plet vell a casa nostra. La pugna continuada entre els proveïdors forans i els vaquers de la ciutat és cosa que aixeca sovint fortes polèmiques que en el fons no són més que la competència més o menys lícita i legal que existeix entre ells.

I el consumidor és qui ho paga.

Aleguen els primers que el seu producte reuneix millors condicions perquè el bestiar pastura i es nodreix amb més diversos productes; ademés, les despeses són menors perquè el menjar el tenen directe i això fa que el producte sigui més sostanciós.

Els segons pretenen que el seu bestiar està més reposat, que és més sa perquè el seleccionen, que les inspeccions veterinàries sovintegen, que el menjar és més regular i compost tan sols de productes substanciosos, que si bé alguns els resulten a major cost, tenen l'estalvi del transport de la llet i l'avantatge de vendre al públic directament, mentre els altres és per segona o tercera mà.

Quins tenen raó? Si no signés més que això, tots.

Però amb els beneficis normals, ningú en té prou i es fan les mil i una per augmentar-los. Ademés, el producte en brut, necessita una certa manipulació: purificació, esterilització, etc., i per això ha d'intervenir la inspecció d'Higiene i els "industrials" han de procurar estar en condicions.

Sembla que els de ciutat, es posen al rengle, perquè l'amenaça és continua, però els de fora tenen més marge per burlar la vigilància i, com que tenen més llibertat, fan la competència en el mercat al major.

Però, el públic no en toca cap avantatge, de la competència.

A primers de mes, tingué lloc a Roma i Milà el X Congrés Mundial de la Llet, i al mateix assistiren representacions de les nostres entitats del ram a fi de orientar-se per arribar a una reorganització definitiva per el proveïment de llets a la nostra ciutat.

Sembla que el viatge ha sigut profitós i que els representants nostres han vingut ben documentats.

Hem parlat amb un alt directiu d'una de les entitats i malgrat guardar una reserva absoluta, ens ha deixat entendre que s'està estudiant

molt detingudament tot el dossier que s'ha dut i a no tardar tindrem agradoses sorpreses.

Sabem que els patrons vaquers n'han fet qüestió d'amor propi i comptant amb l'apoi de les autoritats, especialment de la secció d'Higiene del nostre Ajuntament, volen arribar a que el proveïment de llets sigui un model de pulcritud per les demés ciutats i que el consumidor tingui plena certesa de que enlloc podrà trobar un producte més sa que el que li servirà aquí.

Barcelona és una de les ciutats que més llet consumeix en proporció al nombre d'habitants; s'en veu a tothora, i això fa que els industrials que han comprés la importància que té i la font d'ingressos que representa si ho cuiden com tal, es proposen correspondre degudament amb tots els avenços coneguts, tant per el bon nom de la ciutat com per el de les entitats on pertanyen.

Es, aquest de la llet, un problema força interessant i no es deu descuidar ni un instant, car pot considerar-se un dels primordials per a la salut pública.

Interessa, deu interessar a tothom i nosaltres procurarem tenir als nostres lleïdors, al corrent de tot el que poguem saber que es faci en aquest sentit.

Confem amb quins han de portar a cap les millores que s'estan projectant, però si s'adormissin o s'en desdiguessin, tenim una esguella molt sonora per cridar-los l'alerta i assabentar-ne als pacífics ciutadans que perquè paguen, tenen dret a estar ben servits.

I per avui, prou.

Es puja el preu del pa o s'abaixa la qualitat

Els flequers de Girona han tingut darrerament un conflicte bastant greu al pretendre augmentar el preu de venda del pa elaborat, ja que, segons diuen, hi perden al preu actual en raport amb el cost de les farines.

S'ha resolt, no satisfactoriament, però s'ha resolt per la imposició de l'autoritat.

La cosa ha quedat com estava, per lo que nosaltres entenem que "no s'ha resolt"; s'ha ajornat i es reproduirà segurament el conflicte a la primera ocasió.

Els nostres governants deuen haver entrevist que als flequers els apoiava la raó per quant l'Honorable President de la Generalitat sostingué una conferència telefònica amb el Pre-

Millorem la Capital

I

S'ha dit i redit que la nostra Ciutat té categoria de Capital; com a tal pot cotejar-se amb les més importants del món. Es l'admiració de propis i estranys.

Però... hem de contentar-nos amb el que som? Hem de deixar que el millorament i progrés vingui poc o poc quan les demés fan esforços sobrehumans per a superar-se i cridar l'atenció?

Tots sabem que no; que hem de sostenir la lluita aprofitant-nos dels avantatges naturals però posant-hi també el nostre esforç.

D'això s'en donen compte tots els candidats a regidors i en fan el tema primordial de les seves propagandes electorals.

Ara, que... en quan són al Consistori, entre els molts afers importants que hi tenen i el que la facilitat de transitar en carruatge oficial, els fa oblidar de les moltes petites coses que per això no deixen de tenir importància i que les remarquen els forasters que ens visiten, comentant-les amb certa ironia.

Nosaltres, que fem la vida de carrer, que som uns vulgars "peatones", ens proposem refrescar la memòria dels nostres representants, no per censurar les deixadeses, però sí per recordar-les, confiant amb que s'anirà posant cura a moltes d'elles que són ben fàcils de subsanar amb una mica de bona voluntat.

Clar que són petites coses que no donaran cap gran benefici material a... la caixa de la Ciutat, però contribuïran segurament a que millori la impressió que rebran els qui ens visiten i sempre és un pas més en favor del turisme.

Es diu correntment que els petits presents mantenen les grans amistats i la cura que possem en millorar els detalls de la ciutat, contribuirà a que la simpatia envers el nostre cap i casal es sostingui i creixi.

Perquè de la nostra grandesa no n'estem joiosos sols els barcelonins; la resta dels catalans, que també consideren la ciutat com a cosa pròpia, manifesten molt sovint la seva complaença quan poden comparar-nos amb les grans ciutats estrangeres, sobre tot si l'avantatge és a favor nostre.

Som una gran ciutat i podem ser-ho molt més amb un lleuger esforç, no de propaganda charlatana, sinó amb actes i fets positius.

Tot el que no avença, recula; ja que si s'estanca, l'acció del temps el deixa enrera i cal tenir-ho molt present.

No hem de necessitar l'estímul dels demés per seguir la nostra cursa; en tenim prou amb la nostra força de voluntat.

Ah! I que si algun dels interessats accepta les nostres suggerències i les posa a la pràctica, no li exigim que vingui obligat a "indicar la procedència", ans al contrari, li agraïrem que s'ho calli.

Si ens esmentava... ens pujarien els colors a la cara.

TAFANER

sident del Consell de Ministres en la que es tractà del cas.

Resultat de la conferència? Res en clar.

Sembla, però, que es dona part de culpa als fabricants de farines que tenen les primeres matèries acaparades per simular escassetat i anar a l'augment de preu, beneficiant-se així de l'especulació pel fet de que el flequer, davant la manca de gènere, s'avingui a pagar quelcom més per a obtenir-lo.

Aquest cas no l'hem pogut esbrinar i no seria la primera volta que passa.

A més, els fariners, per ara, no han alçat la veu i per tant, no sabem les raons que tenen per alegar en contrà de lo avans exposat.

Un fet és cert: el de que no tardarem a tenir el pa més car o més dolent.

Ho ha afirmat la nostra primera autoritat en la seva conferència amb Madrid i ens ho han confirmat particularment alguns industrials.

I com que malhauradament, ja tenim prous calamitats que pesen damunt nostre, val la pena de que hi hagi qui es preocupi seriósament del cas, ja que si arribem a l'extrem de que fins el pa se'ns faci impossible adquirir, no sabem quin determini s'haurà de pendre.

Tingui's en compte que és el primer article de primera necessitat i del que més es preocupa per obtenir-lo el poble quan les anormalitats dificulten la vida ciutadana i aquest sol fet deu ésser prou per donar que pensar a qui li incombeix la seva resolució.

Nosaltres jutgem el cas molt interessant i tornarem a parlar-ne amb dades més concretes que les recollides fins avui.

No ens obliguem a publicar els articles de col·laboració espontània ni sostenir correspondència sobre la mateixa, però acceptarem tota la que creguem interessant per els nostres simpatitzants, en que no compartim enterament el criteri dels seus autors, que deuran signar els originals i assolir la responsabilitat que derivi del seu contingut.

EDUCACIO I CULTURA

Els homes de «Joventut»

Conferència d'Antoni Busquets i Punset
llegida a Ràdio Associació per Joan Costa i Deu

L'associació de Periodistes de Barcelona, en l'organització d'aquest curs de conferències commemorant el gloriós Centenari de la nostra Renaixença s'ha ben orientat, ha escollit, s'ha documentat i ha ordenat degudament les matèries per a deixar en oportú inventari el procés periodístic que tant ha influït i ajudat a l'estabilització del procés cultural en la Catalunya nova. El tema a desenvolupar en aquesta vetlla n'és una prova evident. La llàstima que ho hagi confiat a les nostres flagues forces, que superarà, això sí, la bona voluntat de correspondre, i l'afecte i bon record que guardem del temps, de l'obra i de la influència que exercí en ell la revista «Joventut» i els seus homes.

El temps de la seva aparició no podia ésser més oportú. Acabava el vuit-cents amb certa espectacularitat en tots els cercles de la humana activitat. En l'ordre cultural es preparava l'escola nou-centista, amb un preludi amenaçador per tot el ja establert. El passat es donava per mort i enterrat, i el present es designava amb el nom despectiu de *patum*. D'aquí que la gent nova es posés a edificar sense fonament, com fonament és el que ells trobaven fet; fonamentat, també, en el més remot del vuit-cens, oblidant que no era l'hora de fundar escoles i estabilitzar tendències, sinó la de reconquerir o reivindicar la personalitat de Catalunya, bregant per un catalanisme integral, exempt de tot caire de partit que li faria perdre tot el valor de completa nacionalitat.

Es fundaven revistes i publicacions a maneta, en sa majoria representatives de grupets i solats del magnífic conjunt per al qual treballaven de bona fe una plèiade benemèrita; i això passava en les tasques artístiques i literàries. Es seguida, i encara es segueix, allò de què val més ésser cap d'arengada que cua de lluc, produint-se la dita de tants caps tants barrets, per comptes de formar el conjunt anhelat. Un, sí; però amb gamma de rica varietat, que és el que ideà i assolí la revista «Joventut» en els seus set anys complets de granada i simpàtica actuació, ho feu així. Fem-ne l'història, ben viu i latent encara en nosaltres i en els companys que encara resten de l'ardida colla, força delmada per la dalla de mort, i que voldríem fos exemple per les joventuts actuals i els que vindran.

En un fresc i clar matí de gener de l'any 1900, feiem l'acostumada tertúlia en aquella escaleta de mitjans del carrer de la Portaferrissa, on en Castells, diligent llibreter de vell, hi tenia sa prestigiosa parada. Hi arribàrem, més tard que de costum, amb Mossèn Jacint Verdaguer i Valeri Serra i Boldú. Ja hi havia, en animada conversa, L'Antoni Bulbena i Tusell, filòleg i bibliòfil de nota; en Manel Marinello, crític d'art i actual secretari de l'Atracció de forasters; en Pere Màrtir Bordoy i Torrents, publicista i mestre en filosofia; en Xavier Viura, poeta malaguanyat; en Sans i Rossel, fogós articulista en doctrina política catalana; l'Angel Rius i Vidal, literat, conreador del teatre d'infants i ara filòleg distingit; en Surinyach Senties, poeta gentil i narrador delicat; en Francesc Pujols, l'abrivat filòsof i crític d'art, qui, amb son germà, ajudà a instal·lar a En Castells la magnífica llibreria, existent

encara, en la Ronda de la Universitat; en Bernat Duran, crític de rellevant cultura, i algun altre que no recordo. La tertúlia arribà al to culminant en l'escateix d'un tema llingüístic que, amb sa fluida i moderada orba, sostenia el distinguit traductor del «Quixot» i destacat autor d'una notable crestomatia, quan arribà, somrient i bellugós, en Lluís Almerich, qui posant-se'm al costat, va reclamar-me una narració rural de les que constituïen la primera sèrie de l'aplec que s'ha anat engrossint amb tant temps, i que sota signava amb el pseudònim Jordi de Osor. Era per a «Setmana Catalanista», suplement de «La Opinió», diari de l'Elias de Molins. El mentat suplement, quatre pàgines de gran format, ornades les seccions amb bonics i simbòlics frisos del dibuixant Antoni Solé, era dirigit per Lluís Via i redactat per elements aliens al cos dels de «La Opinió», iniciants hi una col·laboració destacada.

L'Almerich venia a la parada d'En Castells a recollir-hi la d'En Bori Fontestà, Surinyach Senties, Puig i Ferrer, Xavier Viura i altres, además de la meua. «Setmana Catalanista» durà cinc setmanes, el que ja preveia Lluís Via, a l'accedir a la proposta de fundació, feta per Elias de Molins, és clar.

Lluís Via, d'acord amb Elias de Molins, formà una redacció expressa: Oriol Martí, Emili Tintorer, Salvador Vilaregut i Joaquim Pena. Semblant-li massa catalanista un solt destinat al cinquè número, l'Elias manà retirar-lo, quedant de cop morta la «Setmana Catalanista». Tot seguit els mentats elements fundaren «Joventut» per compte propi, com a redactors i propietaris, agregant-s'hi ja en el seu començ en Pompeu Gener i l'Alexandre de Riquer, donant-hi un impuls extraordinari el prestigi de les dues mentades personalitats. Lluís Via assumí també la direcció de «Joventut» per voluntat unànime de la colla.

Amb la pública exhibició del magnífic cartell anunci d'Alexandre de Riquer, no cal dir com fou esperat el primer número de «Joventut», insospitada exquisit en aquells temps, ja una mica llunyans. Com fou acollit, no sabriem concretar-ho. El públic respongué, i la col·laboració i vària, iniciada en «Setmana Catalanista», augmentà considerablement. Obtingué la del més granat en política, ciències i arts, i atragué les promocions joves més esperançadores i que avui representen el més escollit en els diversos cercles culturals.

A l'atzar n'apuntarem algun, car la llista es faria interminable, Roig i Raventós, Salvador Albert, Josep M.ª Folch i Torres, López Picó, Prudenci Bertrana, Aureli Capmany, Joan M. Guasch, els germans Cebrià i Manuel de Montoliu, Oller i Rabassa, Joan Torrendell, Victor Oliva, Alfons Maseras i Adrià Gual, que s'anava obrint pas en el món de l'art, deixant rastre senyaladíssim a la revista, destacant-s'hi la part gràfica del suplement dedicat a «L'Atlàntida», de Verdaguer, al complir-se el vint-i-cinc aniversari de la seva aparició. Els suplementes artístics de «Joventut» foren sempre celebrats com es mereixia l'esforç editorial en aquella època de tant reduït mercat. Frederic Raola Moliné Brases, i els germans Bassegoda i aportaren brillant col·laboració.

HIMNE DE LA CLASSE MITJA

Versión castellana por D. E. Rodríguez Arias

La pau del món revolt no florirà
si el Menestral no pot florir i granà.
La Classe Mitja n'és la soca hermosa
d'aquest plançó flairant com una rosa.

El Menestral és l'àliga del poble;
és el mirall més pur de l'home noble;
l'estalvi i lo treball l'han enlairat
en l'ample cel feliç de llibertat.

Té el Menestral la llum d'intel·ligència;
armonitza el treball amb l'alta ciència...
Oh el sant treball, font rica de suhors,
tant coronat d'espines com de flors!...

No vol sé abella de cap rusc daurada;
vol ser fidel als seus dictats del cor;
en llar modesta, amb sa família honrada,
hi veu florir el roser del seu amor.

Té'l vici com un núvol, com un glavi...
d'austeritat gelosa n'és la font;
siguent com és, tant bó, tant fort, tant sabi...
ell és l'antorxa de guiar el món!

RAMON MASIFERN. (Felibre)

(Cantor de La Sardana i de L'Ampurdà)

No brillará en el mundo la paz universal,
de no triunfar el sano criterio *menestral*.
La noble Clase Media es siempre la creadora
de este árbol florecido que encanta y enamora.

Es águila del pueblo el Menestral sufrido.
Por todas las virtudes y abnegación ungido.
Su lema es el trabajo, el ahorro su ideal;
por los que se ha elevado en el nivel social.

Su entendimiento claro que alumbra la experien-
cia
aúna y armoniza a la labor la Ciencia...

¡Trabajo! ¡Fuente santa de anhelos y sudores,
en el que se entremezclan espinas y las flores!...
Desdeña ser abeja en el panal ajeno.
Su vida desenvuelve con el esfuerzo pleno.
Levanta hogar modesto, su nido encantador,
que la honradez preside y anima un casto amor.

Al vicio refractario, es todo austeridad...
y no hace concesiones jamás su integridad.
Es fuerte, sabio y bueno, y en su labor fecundo:
¡él es gloriosa antorcha que ha de alumbrar el mundo!

RAMON MASIFERN. (Felibre)

(Cantor de La Sardana y de El Ampurdán).

Carta oberta

AL SR. DIRECTOR D'ESPLAI.

Ciutat.

Molt Sr. nostre:
Hem llegit a la seva Il·lustració la idea de la creació d'una biblioteca de la Llar i com que és deu referir a la *Llar Catalana*, el felicitem.

Creient que no s'han de tenir en compte ni amistats, ni noms, sinó obres bones i ben catalanes, ens sembla que en les que noten en l'aplec *Poesia*, hi podrien continuar *Floralia* de Mossèn Collell, *La Vida al Camp*, de Ramon Masifern, *Coses de l'Ampurdà*, del mateix autor, per ésser obres eminentment catalanes i de *La Llar*, com cap més se'n hagi publicat en la nostra Llengua Catalana. També és de necessitat el llibre *Antologia Catalana*, per trobar-se allí, en compendi difícil, els més grans poetes de la Terra Catalana, representant totes les escoles del nostre Renaixement.

En la creència de que estimaran aquesta patriòtica opinió nostra, som de vostè, en Catalunya i Llar Catalana, afm. i s. s. q. e. s. m.

PERE SOLDEVILA

LLIBRES REBUTS

Antologia Catalana

Hem rebut la segona edició del llibre *Antologia Catalana* (de les vint millors poesies dels vint poetes més grans). L'edició és vistosa i elegant, com la primera, i s'hi han afegit unes fe d'errades, que encara que insignificants, hi eren necessàries.

Es aquesta *Antologia*, la més compendiada, la més justa i la de més seny de totes les que

fins avui s'han publicat a casa nostra.

Es una tasca difícilíssima pel col·leccionador l'enquebir, en el reduït nombre de vint poesies, tota l'història poètica del nostre renaixement, des de l'*Oda a la Pàtria* de N'Aribau, fins a les poesies que la moda d'avui ens ha imposat a casa nostra, i que tan gràficament el nostre Masifern va batejar amb el vocable expressiu de *preciosistes*.

Segons les demandes de tot arreu, l'edició serà esgotada prompte i l'Editorial Ortega haurà d'anar per una tercera, de la que tots els bons catalans se n'han d'alegrar.

ALTRES LLIBRES

Balades i Cançons, per Mossèn Camil Geis, pòrtic d'Octavi Saltor. — Sabadell. — Biblioteca Sabadellenca. 1931.

L'antic fildes i el modern poeta, poema de Mossèn Camil Geis. — 1931.

Gàrbol, col·lita poètica de Joan Vilalta i Roca, pròleg per Antoni Busquets i Punset. — Manresa. — 1934.

Hem rebut les esmentades obres, de les quals, tot agraïnt als seus respectius autors l'obsequi de llur remesa, prometem parlar més endavant i expressar el nostre judici crític amb tota sinceritat.

En aquesta secció donarem compte i comentarem totes les obres de les que s'ens remiteixin dos exemplars.

Parlem de la Llei de Contractes de conreu

Una campanada

El Govern de la República i el de Catalunya han tingut la primera topada seriosa, produïda per la Llei de Contractes de Conreu, que ha donat per resultat el que sigués consultat el Tribunal de Garanties Constitucionals.

El fet ha conmovit totes les esferes polítiques i llurs porta-veus al·len el crit al cel; els uns es justifiquen i ataquen, mentre els altres es defensen i es creuen també tenir rahó.

Nosaltres no entrarem a discutir la Llei esmentada. Direm tant sols que l'enrenou i nerviosisme barrejat amb una bona dosis de desconfiança ens fan creure que tot allò de la

cordialitat de que tant s'ha blasonat, era un pur formulisme propi d'inflar discursos que ens resulten vuits de sentit a l'hora de la realitat.

En un punt concret coincideixen tots: en que cal tenir serenitat i esperar confiats el resultat definitiu.

Però, aquesta serenitat, la té tothom? En tot el que es diu, s'hi trasllueix una mena encoberta i un principi de rebeldia com si a la bestreta, no es cregués en un final favorable.

Repasant les manifestacions fetes, hem de convenir que tots tenen una part de rahó.

La intriga política envolcalla el fet i per aquest costat es té temer que la imparcialitat no obri amb la justesa que cal.

Si ens fíem en les paraules pronunciades i manifestacions fetes, hem de convenir que per ara els més serens són el President del Govern de la República i els membres del Tribunal de Garanties que pretenen que no els ha d'influir més que el compliment del seu deure.

Esperem que obraran rectament i si el fallament és just, nosaltres serem els primers en alegrar-nos, perquè aquest fet ens demostrarà que son certes les relacions de cordialitat i comprensió que regnen entre els dos Governos.

Además, la lliçó servirà d'alerta per el succeïu i en totes les lleis es posarà cura de que s'ajustin estrictament al seu comès i no s'inclinin parcialment en favor d'uns o altres.

I si aqués primer conflicte hagués estat promogut per elements insidiosos, cosa que no hem vist prou clar per ara, s'hauran de convèncer que per camins tortuosos no hi ha res

a fer, ja que hi ha qui vetlla i sap fer imposar i complir ço que és de dret i de justícia.

Bé està la pugna entre els partits polítics per demostrar cada hui que vetlla més que els altres per el millorament de la nostra terra; però pretendre enlairar-se uns ensorrant l'actuació dels altres, si és bona, equival a retrassar la marxa normal i entorpir amb mires egoïstes que no poden merèixer l'aprobació de qui per damunt de tot posen la seva il·lusió en l'engrandiment i millorament de Catalunya.

I tinguem present que entre els catalans, els quins pensem així som els més.

LLEC

Llegiu
en el vinent número
les noves Seccions
que anirem inclouent

TEATRE || ESPORTS

Estrenes

FOMENT AUTONOMISTA CATALA

El fill del Senyor Gold, en 3 actes, de Lluís Elies

El passat dissabte, l'Associació de Teatre Selecte, presentà en aquest local l'obra en 3 actes de Lluís Elies, "El fill del senyor Gold", curant de posar-la en escena el quadre escènic Mossen Cinto, que tan encertadament dirigeix el conegut primer actor Andreu Guixer.

L'obra assolí un èxit molt falaguer i hom la considera digna de figurar en el repertori de les Companyies més exigents, ja que és un encert, sobre tot per la seva construcció, que palesa la mà mestre d'un consumat comediògraf.

L'autor fou aplaudit amb insistència al final de cada acte, així com els actors que desempenyaren encertadament el seu comès.

Ademés del senyor Guixer i dels aficionats de la casa, hi prengueren part les artistes Pepeta Fornés, Amparo Ferrándiz, Rosa Vinyes i Maria Ricard.

La presentació acurada i el públic, molt nombros, com mereixia l'esforç dels organitzadors.

ESEFEA

TEATRE PARTHENON

Una estrena altament interessant

Avui tindrà lloc en aquest local i per la Companyia Callejas-Martínez, la inauguració d'una tanda de sessions de teatre català que es comptaran per solemnitats.

En la primera, s'estrenarà el drama "Samuel" de Navarro Costabella, que com és sabut, obtingué el primer premi en el Concurs celebrat per l'Ateneu Igualadí.

La seva estrena fou un gran succés que es repetirà segurament avui.

Un atractiu més, el constitueix el fet de que es compta amb la col·laboració del primer actor i director Enric Lluelles, que s'encarregarà del protagonista.

Encerts com aquest, mereixen que s'hi correspongui degudament.

En el vinent número comensarem la publicació del llibre inèdit, titolat

El teatre català en perill

del que n'és autor el competent crític teatral En Serafi Furró.

Es una obra de palpitant actualitat que deuen conèixer tots quins senten interès pel nostre teatre.

Foot-ball

FESTIVAL BENEFIC A LA BARCELONETA

Entre els diversos festivals organitzats per aquella barriada a profit de les famílies de nàutics de la barca pesquera "Amparo", cal esmentar el del F. C. Barceloneta, que tingué lloc el passat diumenge amb els següents partits de foot-ball.

Al matí, jugaren dos combinats formats per diversos jugadors, que acabà amb el resultat de 2 a 2.

A les dues de la tarda, es celebrà un partit preliminar entre els infants del C. D. Calaveres i C. D. Smoking, que resultà molt vistós i acabà amb 4 a 0 a favor dels primers.

A continuació vingué el "plat fort", jugant un interessant partit entre el primer equip del F. C. Barceloneta i una Selecció de jugadors residents allí i que són elements de vàlua en els Clubs on pertanyen, encara que alguns d'ells ja retirats.

El públic, molt nombros, que presencià l'encontre, passà uns moments ben distrets, ja que

les forces estaven anivellades i les jugades, en general, foren de qualitat, car l'afany de guanyar no destorbà mai.

El resultat signé de 5 a 4 goals a favor de la Selecció, i en acabar el partit, es comentava favorablement la noblesa amb que s'havien portat tots els jugadors.

En començar la segona part, es feu una recepta que creiem reglata profitosa i que servirà per engroixir la subscripció que la unió d'entitats té oberta.

Fou un festival esportiu doblement simpàtic per la finalitat que es perseguia.

PARTITS DE SELECCIONS AMATEURS A SANT JOAN DESPI

El segon dels partits organitzats per la Lliga Amateur de Foot-ball a profit de l'adquisició de la seva bandera, tingué lloc el passat diumenge a Sant Joan Despi, entre una Selecció de Barcelona i una del Llobregat.

Que havia despertat molt entusiasme i expectació, ho demostra el fet de que el camp es vegé força concorregut, a més tenint en compte que la Selecció de Barcelona, amb poques vacances a Calella, contra una Selecció de la Costa.

El partit fou jugat amb vivesa i es feu força interessant, ja que tots els jugadors procuraren justificar el seu dret i condicions per ésser seleccionats.

El que més flaquejà fou l'àrbitre, que no estigué a l'alçada del partit i mancà de vista, no sabent reprimir la duresa del joc en els pocs moments aïllats que es manifestà, ni aprecià prou certes jugades que perjudicaren a ambdós equips, especialment la del goal anulat a la Selecció de Barcelona.

El resultat fou de 3 a 2, a favor de la Selecció de Llobregat, arreglant-se els equips com segueix:

Llobregat: Bonsoms (Santjoanenc), Benages (Cornellà), Prat (Joventut), Costa (Rubí), Garcia V. (Fonsent), Ribas (Santfeliuenc), Boronat (Santfeliuenc), Gil (Torrassenc), Boada (Santjoanenc), Tarrida (Santjoanenc) i Serra (Prat).

Barcelona: Garriga (Ràpits), Quintana (Poble Sec), Sala (Barcelona), Blas (Garcia), López (Poble Sec), Badia (Poble Sec), Prat, Guille (Barcelona), Sarró (Europa), Escamez (Santiveri) i Salvadó (Santiveri). Àrbitre: Sr. Fernàndez.

El resultat econòmic del partit, passa a engròssir la subscripció oberta.

Tennis

CAMPIONAT D'ESPANYA

A València, on té lloc aquesta competició, es celebren els partits finals, amb els següents resultats:

Final doble senyores:

Sres. Maier i Chàvarri vencen a Stes. Pons i Morales, per 6/1 i 6/3.

Final senzilla homes:

Maier venç a Sindreu per 6/3-6/1-7/5.

Final mixtes:

Germans Maier vencen a Sindreu-Morales i a Chàvarri-Alonso; aquests, per 6/3-6/4.

Atletisme

CAMPIONAT D'ESPANYA DE MARXA ATLETICA

Aquest Campionat, disputat sobre una distància de 50 quilòmetres, en un recorregut que, partint del Parc de la Ciutadella arribà fins a Sant Boi i retorn, passant per diversos pobles de la comarca, es feu força interessant i molt competitiu, donant el resultat que segueix:

Els primers arribats, foren: 1.er Romà Castelltort (Ardits); 2.^{on} Artur Villach (La Mola de Terrassa) i 3.er Josep Farró (R. A. C. Deportiu). El primer estigué 5 h. 21 m. 44 s.

Imp. Ortega, Aribau, 7. - Barcelona

ANUNCIS

Publicacions:

LA VOZ DEL GÉNERO DE PUNTO

Revista mensual. Organ dels Fabricants i comerciants de gèneres de punt d'Espanya i Amèrica del Sur.

La Voz del Género de Punto y de los Merceros

Publicació mensual. Dedicada exclusivament als comerciants de gèneres de punt d'Espanya i Amèrica llatina.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Espanya. 10 Ptes.

Estranger 15 »

Redacció i Administració: SALÓ DE GARCÍA HERNÁNDEZ, 174

Antologia Catalana

(Les vint millors poesies dels vint poetes més grans)

SEGONA EDICIÓ

PREUS

Edició rústica 2,50 Ptes.

» enquadernada 3,50 »

» bibliòfil 4,50 »

L'edició és popular, com la primera, i no dubtem que s'esgotarà prompte, ja que es tracta d'una ANTOLOGIA que ensenya a estimar les coses de la Terra i de conèixer l'història poètica del nostre Renaixement, amb ses variants escolars: la popular, la folklòrica, la clàssica i avui dominant preciosista.

De venda a totes les llibreries de Barcelona

Obres de D. SALVADOR GENIS

MESTRE SUPERIOR

per a les ESCOLES i COL·LEGIS DE CATALUNYA

El Auxiliar del Maestro Catalán en la enseñanza de la Lengua Castellana

Primera part. 10.ª edició. Destinada a l'ensenyança oral del llenguatge castellà. 1,50 ptes.
Segona part. 5.ª edició. Destinada a l'ensenyança escrita del mateix llenguatge. 2,50 ptes.

Lectura Bilingüe Exercicis per a aprendre de llegir en català i de llegir i traduir en castellà els nois i noies de les Escoles de Catalunya. Aprovada per l'Autoritat eclesiàstica. Cinquena edició. Gravats i coberta en colors. 1,30 ptes.

Hores Escolars Segon llibre de lectura bilingüe, amb text català i castellà en prosa i vers, imprès i manuscrit. Aprovada per l'Autoritat eclesiàstica. Forma un volum de 310 pàgines de bona impressió. Coberta en colors. 2 ptes.

Estampa i Ploma

Mètode de lectura catalana en imprès i manuscrit, basat en la fonètica peculiar de les vocals de la nostra llengua. Segona edició. 1 pta.

Vocabulari Castellà-Català Conté més de 13.000 veus i gran nombre de frases adverbials, modismes i adagis catalans, tot amb la seva correspondència castellana. Preu de l'exemplar: 1,60 ptes.

Per molts anys !... Cartes de bons dies o felicitacions que els nois i noies poden enviar en dies de Sant i altres solemnitats. 80 cèntims

Totes aquestes obres es venen a les principals llibreries de Catalunya

Impremta A. ORTEGA

Papereria
Llibres ratllats
Objectes Escriptori
Dibuix
i Pintura

Aribau, 7

Telèfon 34042